

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. София, 05.01.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 06.12.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **7889** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Предявени са два субективно съединени иска от „Дисквъри -95” Е., чрез управителя си З Т Т, като и от З Т Т от Г.С., в качеството му на физическо лице чрез процесуалния им представител адв.К Б срещу ТД-НАП-С. за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на отменени с влезли в сила решения като незаконосъобразни следните актове-АПВ № 446/19.02.2007г., АПВ № 375/24.01.2007г., ДРА № 178/28.06.2002г. и ДРА № 84/20.06.2002г., както следва: 1. иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 50 000 лв. ,представляващи претърпените от ищеца „Д.-95” Е. морални вреди-увреждане на доброто име на дружеството и намаляване на клиентелата на дружеството, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-16.11.2009г., до окончателното изплащане на сумата; и 2/ иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., представляващи претърпените от втория ищец З Т Т морални вреди /страдание/, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-16.11.2009г. до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и направените в хода на производството разноски.

В исковата молба ищеца –лично и като управител и представител на „Д.-95” Е. поддържа, че претендираните от него неимуществени вреди в размер на 40 000 лв. лично за него, изразяващи се в чувство за безсилие,злепоставяне пред обществото,разстройство на физическото и психическото му здраве;стрес,притеснение и загуба на самочувствие и срыв в доверието на националните институции и по специално на данъчната администрация,както и претендираните за юридическото лице неимуществени вреди,съставляващи увреждане на доброто име на дружеството и намаляване на клиентелата са във връзка с отменените и цитирани по-горе административни актове.Процесуалният представител на ищеца излага подробни доводи за основателност на исковите претенции.

Ответната страна - НАП,не изпраща представител в о.с.з.,но в отговора по чл.131 ГПК излага становище за неоснователността на исковете.

Контролиращата страна – С градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Г изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

На 19.02.2007 г., Териториална дирекция — Г.С., офис „Център при НАП, издава на „ВЕРТИКАЛ" Е. Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № 446/19.02.2007 г., с който е прихваната сумата от 544 462, 30 лева, представляващи подлежащ на възстановяване, но невъзстановен данък добавена стойност. С него обаче не са прихванати сумите, представляващи законната лихва върху 544 462, 39

лв. от датата на внасяне на подлежащата на възстановяване сума.

С влязло в сила решение № 3408 от 25.03.2008 г., постановено по адм.дело № 782/2008 г., Върховният административен съд отменя АПВ № 446/19.02.2007 г. на ТД на НАП -Г.С., в частта му, с която не е прихваната сумата, представляваща законната лихва върху 544 462, 30 лева от датата на внасяне на подлежащата на възстановяване сума.

На 24.01.2007 г., Териториална дирекция — Г.С., офис „Център при НАП, издава на „ВЕРТИКАЛ" Е. Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № 375/24.01.2007 г., с който е прихваната сумата от 25 618, 55 лева, представляващи недължимо внесен данък добавена стойност, тъй като основанието на неговото плащане е отпаднало. С него обаче, не са прихванати сумите, представляващи законната лихва върху 25 618, 55 лева от датата на внасяне на подлежащата на възстановяване сума.

С Решение № 2641 от 10.03.2008 г., постановено по адм.дело № 11225/2007 г., Върховният административен съд отменя АПВ № 375/24.01.2007 г. на ТД на НАП -Г.С., в частта му, с която не е прихваната сумата, представляваща законната лихва върху 25 618, 55 лева от датата на внасяне на подлежащата на възстановяване сума.

Във връзка с данъчна ревизия на „ВЕРТИКАЛ" Е., на 28.06.2002 г. Териториална

данъчна дирекция - Г.С. издава Данъчен ревизионен акт (ДРА) № 178/28.06.2002 г. С него е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени през месец декември 2000 г. и е определено задължение за внасяне на ДДС в размер на 508 615, 40 лева, както и лихва върху посочената сума в размер на 108 874, 86 лева.

С Решение № 9366 от 15.11.2004 г., постановено по адм.дело № 1748/2004 г., Върховният административен съд отменя ДРА № 178/28.06.2002 г. на ТДД -Г.С. и признава правото на данъчен кредит по фактурите от месец декември 2000 г.

Във връзка с данъчна ревизия на „ВЕРТИКАЛ" Е., на 20.06.2002 г. Териториална данъчна дирекция — Г.С. издава Данъчен ревизионен акт (ДРА) № 84/20.06.2002 г. С него е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени в периода 01.01.2000 г. - 31.10.2000 г. и е определено задължение за внасяне на ДДС в размер на 1 453 137, 40 лева, както и лихва върху посочената сума в размер на 449 787, 62 лева.

С Решение № 5859 от 31.05.2006 г., постановено по адм.дело № 3196/2005 г., Върховният административен съд отменя ДРА № 84/20.06.2002 г. на ТДД -Г.С..

Във връзка с претенцията за неимуществени вреди, в хода на делото са разпитани двама свидетели- К С Янинска и Б В Пилософ, както и изготвена е съдебно-психиатрична експертиза за установяване на психическото и емоционалното състояние на ищецата, вследствие на отменените актове.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което след направения анализ на годишните отчети за приходите и разходите за периода от 2000 г. до 2009г. на ищцовото дружество е налице драстично намаляване на приходите от 2002г. насам. От заключението на вещото лице се установява още през 2002 г. е отчетен спад на оборота на дружеството спрямо 2001г. с 95,5 %, през 2003г.-спадът спрямо предходната година е в размер на 23,20% и едва през 2004 г. се наблюдава ръст на приходите спрямо 2003г., който обаче още на следващата година отново спада. За периода след 2005г. вещото лице е отчетло само размер на приходите и не е отразило процентно спада му към предходни години.

Пак от заключението на вещото лице е видно, че се отчита и спад на клиентелата на дружеството, посредством оттегляне напълно на част от контрахентите му след 2001г. Според вещото лице през 2000 и 2001г. около 40 % от оборотите на дружеството са реализирани от сделки с „Анбока" ООД, „Про консулт" ООД, „Форте Ф" ООД, „Тапс" ООД, „С" М Дан М „ и „Кобос", които през следващия период 2003 до 2009г. напълно се оттеглят и не осъществяват сделки с ищцовото дружество

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предявените от Златко Тодоров Трендафилов, лично и като управител и представляващ „Д.-95" Е. субективно съединени иски за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са допустими, доколкото ищеца твърди, че претендираните от него подробно

описани в исковата молба вреди са в резултат на отменените като незаконосъобразни с влезли в сила решения по адм. дело № 782/2008г. по описа на ВАС, адм. дело № 11225/2007г. на ВАС, адм. дело №1748/2004г. на ВАС и адм. дело № 3196/2005г. на ВАС два броя АПВ с №№ 446/19.02.2007г. на ТД-НАП-С. и № 375/24.01.2007г. на ТД-НАП-С. и два РА, както следва: ДРА № 178/28.06.2002г. на ТДД-С. и ДРА № 84/20.06.2002г. на ТДД-С..

Спазена е и разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

След съвкупна преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства и при така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че предявените от Златко Тодоров Трендафилов, лично и като управител и представляващ „Д.-95”Е. субективно съединени иски следва да се отхвърлят като неоснователни:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните материални предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт или незаконно действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

С разпореждане за насрочване на делото от 01.03.2009 г. съдът е указал на ищцеца, че на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, изложени в исковата й молба, от които черпи благоприятни последици, като следва да установи реалното настъпване на твърдените неимуществени вреди, пряката връзка между причинените вреди и отмененото като незаконосъобразни актове.

Между страните не съществува спор относно наличието на първата предвидена в чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОП предпоставка – наличието на отменени по надлежния ред като незаконосъобразни четири административни акта, както следва: АПВ с № 446/19.02.2007г. на ТД-НАП-С. и № 375/24.01.2007г. на ТД-НАП-С.; ДРА № 178/28.06.2002г. на ТДД-С. и ДРА № 84/20.06.2002г. на ТДД-С..

Основният спорен въпрос в хода на съдебното производство е дали са настъпили твърдените от ищцеца, като ФЛ и в качеството му на Управител на ЮЛ неимуществени вреди, дали тези вреди са пряка и непосредствена последица от отменените административни актове, както и дали се доказва

претендиращия размер на обезщетението.

Настоящият съдебен състав обосновава следното по всеки един от предявените от иските срещу Националната агенция по приходите.

По иска от З Т Т, лично като физическо лице за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лева, представляващи претърпените от същия морални вреди /страдание/, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-16.11.2009г. до окончателното изплащане на сумата, настоящият състав намира същия за неоснователен и недоказан. На първо място адресат на отменените актове- АПВ с № 446/19.02.2007г. на ТД-НАП-С. и № 375/24.01.2007г. на ТД-НАП-С.; ДРА № 178/28.06.2002г. на ТД-НАП-С. и ДРА № 84/20.06.2002г. на ТД-НАП-С. е „Д.-95” Е., представлявано и управлявано от З Т Т, а не последният като физическо лице. В тази връзка по отношение на ищеца като физическо лице не е налице наличието на първото кумулативно изискване по отношение на основателността на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно: наличието на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, за да се ангажира отговорността на държавата в конкретния случай. Дори и да приемем, че отмяната на цитираните четири акта би могло да доведе до настъпване на вреди по отношение на Т, той като същия е и едноличния собственик на дружеството, то настъпването на описаните в исковата молба вреди респ. вредоносен резултат, следва да е в пряка причинна връзка именно с отмяната на тези актове.

За доказване на основателността на иска са разпитани двама свидетели- Янинска и Пилософ, които дават много общи показания относно психическото, здравословното и емоционално състояние на ищцата за периода от 2001г. насам в следствие на издадените спрямо дружеството данъчни ревизионни актове. Св. Пилософ поддържа, че ищеца имал проблеми с данъчните власти от 2001г., като във връзка с издадените му ДРА и вменените му огромни задължения, обслужващите дружеството банки блокирали сметките му и същото не е могло да обслужва нуждите си-разплащане с контрахенти респ. и личните си нужди. Според св. Пилософ именно във връзка с всичките си финансови затруднения здравословното състояние на З Т се влошило, даже същият е получил инсулт и проблеми с очите. От друга страна свидетеля заявява, че лошото финансово състояние се отразило зле на ищеца и в семейството му, тъй като в следствие на липсата на средства децата му били преместени от частни училища в държавни.

Според показанията на св. Янинска, в периода 2001г.-2002г., по време на данъчните проверки и издаване на съответните актове ищеца от „лъчезарен и добър работодател, вече беше премазан”, „започна да вдига високо кръвно, изнервен започна да отбягва близките с”, „затвори се в себе си”, „беше раздразнителен”. И св. Янинска заявява, че Т е получил инсулт, вследствие на което е на поддържащи лекарства, както и потвърждава казаното от

св.Пилософ,че децата на ищеца са преместени от частни в държавни училища.

От дадените показания от св. Янинска и св. Пилософ относно състоянието на ищеца не могат да обоснове настъпването на твърдяните неимуществени вреди – неудобство, безпокойство, стрес, които да представляват пряка и непосредствена последица от отменените административни актове.

Едновременно с това не са ангажирани доказателства (медицински бележки, болнични листове, рецепти и др.) за действително влошено здравословно състояние на З Т Т

В този смисъл,съдът не кредитира и заключението на вещото лице по изготвената съдебно-психологична експертиза.Същата е изготвена изцяло и само по данни на освидетелствания Т и заключението на вещото лице ,че може да се приеме,че се касае за професионален стрес,значимо негативен за индивида,чиято продължителност е допринесла в значителна степен за получаването на мозъчен инсулт, не е подкрепено с каквато и да било допълнителна медицинска документация в този смисъл.

По така изложените съображения съдът намира, че предявеният от З Т Т,лично като физическо лице, иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 (четиридесет хиляди) лева следва да се отхвърли като неоснователен.

Касателно втория иск,предявен от З Т Т,но вече като Управител и представляващ „Д. -95” Е.,настоящият състав намира същия за неоснователен.

В българското законодателство не е предвидена възможност за оценяване на неимуществени вреди, причинени на юридическо лице. Това от една страна се обосновава както с правната форма, под която даден субект осъществява търговска дейност, така и с възможностите на определено лице да изпитва негативни емоции и страдания, причинени от незаконни действия или бездействия на органи на държавната власт.В случая се претендират вреди, претърпени от юридическо лице.Настоящият състав счита, че такава форма на отговорност на държавата не е позната на нашето законодателство. Неимуществени вреди, предмет на иска по чл. 1,ал.1 ЗОДОВ/субсидиално на чл.45 и следв. ЗЗД/, са тези вреди - страдания, болки, неудобства в обществото, които се търпят от физическо лице, в резултат на деликта. Юридическото лице не може да търпи болки и страдания, тъй като неимуществените вреди са свързани със субективна преценка и усещане на увреденото лице към самото увреждане.

Извън горното съдът намира, че претендираните вреди следва да бъдат обсъдени и като претендирани имуществени вреди, изразяващи се в уронване на престижа на строителната фирма или така наречената „търговска репутация” (съгласно Национални стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия, раздел Нетекущи активи, т. 3 Търговска репутация),въпреки погрешното им посочване като неимуществени и намира същите са неоснователни. Твърденията на самия ищец са, че съставянето на четирите акта,отменени по законоустановения ред,цитирани по-горе са станали достояние на контрахентите

на дружеството, като по този начин недопустимо се оронва доброто име и престиж на клиентелата намаляла. Съгласно § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ, за неуредените в същия закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони, т. е. субсидиарно приложение намират правилата за деликтната отговорност (чл. 45 и сл. 33Д). В случая, ищецът следва да докаже, че е претърпял вреди от отменените като незаконосъобразни два АПВ и два ДРА, наличие на причинна връзка между същите и безспорно настъпилите неблагоприятни последици, изразяващи се в засягане на доброто му име и престиж, респ.на намаляване на клиентелата му.

Само от приетата и неоспорена в с.з. на 06.12.2010 г. съдебно-икономическа експертиза, според която е налице спад в оборота респ. печалбата на дружеството и отказ на контрахенти без да са обсъдени и субективни фактори като икономическата обстановка в страната през целия този 9 годишен период, отново не се установява по безспорен и категоричен начин, дали спада на оборота на ищцовото дружество от 2000 г. до 2010г. се дължи именно на отменените актове или на икономическата обстановка в страната за целия този период. От експертизата не може да се направи и обоснован извод за причинната връзка между незаконосъобразните четири акта и спада на приходите респ. оттегляне на контрахенти и търговски партньори. Поради изложеното съдът намира искът за претърпени имуществени вреди за неоснователен и недоказан.

С оглед отхвърлянето на предявените искове за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди неоснователни са и акцесорните претенции за заплащане на законната лихва върху всяка от главниците.

Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. По делото ищците са заплатили съответната държавна такса, но възнаграждението за вещите лице за изготвената съдебно-психиатрична и съдебно-счетоводна експертиза е заплатено от бюджетните суми на съда, което означава, че ищците следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят направените по делото разноски в размер на 560 лв. възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203, ал. 1 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените субективно съединени искове от „Дисквъри -95” Е., чрез управителя си З Т Т, като и от З Т Т от Г.С., в качеството му на физическо лице чрез процесуалния им представител адв.К Б срещу ТД-НАП-С. за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на отменени с влезли в сила решения като незаконосъобразни следните актове-АПВ № 446/19.02.2007г., АПВ № 375/24.01.2007г., ДРА № 178/28.06.2002г. и ДРА № 84/20.06.2002г., както следва: 1. иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 50 000 лв. ,представляващи претърпените от ищеца „Д.-95”

Е. морални вреди-увреждане на доброто име на дружеството и намаляване на клиентелата на дружеството,ведно със законната лихва,считано от датата на завеждане на иска в съда-16.11.2009г., до окончателното изплащане на сумата; и 2/ иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв.,представляващи претърпените от втория ищец З Т Т морални вреди /страдание/,ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-16.11.2009г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Дисквъри -95” Е.,чрез управителя си Златко Тодоров Трендафилов,като и от Златко Тодоров Трендафилов от Г.С. да заплатят солидарно на Административен съд-С.-град сумата в размер на 560 (петстотин и шестдесет) лева,разноски по делото.

Решението подлежи на касационно О. пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :

.